

tion", men nu hedder det: „Enhver af Staten lønnet Embedsmænd, med Undtagelse af de i Grundlovens § 78 nævnte, skal være forpligtet til at overtage Constitution.“ Det er af den sidste ærede Taler udhævet, at det var betænkeligt at tage saadanne Bestemmelser; det forekommer mig, at det bliver endnu mere betænkeligt, naar denne Bestemmelse skal gjælde ikke blot Embedsmænd i Ministerierne, men ogsaa alle andre Embedsmænd, med Undtagelse af Dommere. Det forekommer mig, at det er en Bestemmelse, som man ikke kan gaae ind paa uden efter den næste Overveelse. Jeg skal forresten ikke gaae videre ind paa Lovforslaget, skjøndt der vel kunde være Anledning til at spørge, hvori det ligger, at Departementscheferne skulle have tjent i 20 Aar, inden de kunne komme op paa den høieste Gage, hvorimod Contoircheferne kun skulle tjene i 15 Aar, og hvorfor Alderstilletaget først indtræder efter 5 Aars Forløb ogsaa for Departementscheferne. Det er Spørgsmaal, som ere af Vigtighed, saameget mere, som man i de andre Gagelove har en Bestemmelse af 3 Aar. Ogsaa i det andet Gagelovforslag, som senere kommer til Forhandling, vil man finde mange forskellige Arrætker. Naar man betragter Sagen fra den Side, hvor længe det vilde vare, inden en Embedsmænd kom op paa den høieste Gage, forekommer det mig, at ogsaa dette vel var værd at undersøge; men Hovedsagen for mig er Princippet i § 8 og § 12.

Indenrigsministeren: Jeg skal villig indrømme, at der er indløben en Fæll, og at det er urigtigt, at her er gjort denne Undtagelse med Hensyn til § 78 af Grundloven, da det er aabenbart, at denne Lov kun handler om de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd. Forsaavidt som man vil rejse den Indvending, at det skulde streife henimod et Grundlovsbrud, hvad der er bestemt i § 12

om Constitution, da kan jeg ikke anerkjende Rigtigheden deraf. Jeg har ingen Betænkelse haft ved at gaae ind derpaa af den Grund, at jeg anseer det for en Selvsølge, navnlig med Hensyn til disse Embedsmænd, at naar f. Ex. en Contoirchef døde, at da Fuldmægtigen skulde constitueres i hans Embede. Det ligger i de Forretningers Natur, hvorom der her er Tale, at det er en Enhed, hvori det ligefrem er givet, at den Ene skal supplere den Anden. Jeg gad vidst, om ikke den ærede næstsidste Taler er enig med mig i, at naar en Capitain falder i Slaget, det da er Premierlieutenantens Pligt at overtage hans Commando. Militairretaten var oprindelig indbefattet under Grundlovens Bestemmelser, og hvis man paa den Maade, som den ærede Taler, vilde fortolke Grundloven, saa maatte jo Premierlieutenanten kunne sige: jeg kan ikke forflyttes til Capitain, jeg er berettiget til at forlange min Afsted. Det var Noget, som vilde blive betragtet som en Opsætsighed, naar en Fuldmægtig ikke vilde modtage Constitution som Contoirchef, en saadan Mand var ubrugbar til Tjeneste. At denne Bestemmelse staaer der, er unødvendigt, men det gjør heller ingen Skade; det er for mig eens.

Jeg skal tilføie, at jeg ikke paatager mig Ansvar for at kunne gennemføre nogen Lov om Tillæg til Embedsmænd, dersom denne Lov her ikke skulde gaae igjennem dette Thing, og jeg lægger derfor aldeles Ansvar paa dem, der ikke kunne gaae ind paa Loven, som den foreligger, navnlig er det herved at beklage, at Initiativet i denne Henseende ikke kan være hos Thinget til at komme med Forslag om Tillæg til Lønningerne for et enkelt Aar, da det maa være en Deel af Finantsloven, saa at man vist ikke vilde have liben constitutionel Betænkelse ved at tage Initiativet i denne Henseende i Landstinget.